

ולומדים, כמו שעגלה ערופה אסורה בהנאה אף מת אסור בהנאה. **אלא** ודאי שכך כוונת הברייטא, שאין נותנין מפני שנויי המת **אסורין בהנאה** כמת עצמו. ומשמע כרב שמדובר בפאה נכרית, וזהו שבאה הברייטא ללמד שמדובר בפאה ולא בשער ממש.

תניא לוי כוותיה דרב נחמן בר יצחק [שבשער ממש מדובר]: **האשה שמתה נהנין בשערה. בהמה שמתה אסורה בהנאה. ומה הפרש בין זו לזו, זו מיתתה אוסרתה וזו גמר דינה אוסרתה ולכן אף שערה בכלל האיסור.**

בגמר דינה, כל מה שמחובר בה נאסר איתה. **תני לוי יש ברייתא כוותיה דרב שדוקא פאה נכרית הותרה. ותני לוי כוותיה דרב נחמן בר יצחק שגם שער ממש הותר.**

תני לוי כוותיה דרב: האשה שיוצאה ליהרג ואמרה תנו שערי לבתי נותנין. אבל לא אמרה, ומתה, אין נותנין מפני שהמת אסור בהנאה.

והוינן בה: **פשיטא** שאסור⁽¹³²⁾ בהנאה שלמדים זאת מגזירה שוה שכתוב "ותמת שם מרים". ולגבי עגלה ערופה כתוב "שם"

הדרן עלך הכל מעריכין

שקושיית הגמרא היא שאם כן, שיהיה כתוב מפני שהוא כגופה, ואילו בברייתא כתוב מפני שהמת אסור בהנאה וזה פשיטא.

132. הקשה בשיטה מקובצת, והרי שער המת אין זה פשוט שאסור בהנאה ולדעת רב נחמן הוא באמת מותר בהנאה? ותירץ בשם הרא"ש